

Petar Đuranović, pjesnik

Mijo,

Prođoh Pivom, ili onim što je ona nekad bila. Pive nema! Znam da je dio nje, dio onoga što bješe Piva ostalo u tvome djelu. Javiće se nekim dalekim vjekovima i ljudima onako kako kamen i iz crne zemlje izroni: kvrgavo, sapeto od vremena, a vremenu vraćeno tvojim trudom.

Pive nema!

Nema igumana Lukijana, koji nam je ličio na veliko crno i umno slovo iskočilo da se svijetu pokaže, iz nekog starodrevnog Psaltira, nema popa Luke, da ispriča anegdodu o Baju Pivljaninu, nema Carskih vrata iza kojih je kradom Komarnica ulazila Pivi u tok, da zajedno s njom krene u vječnost...

Piva je sva već jezero!

Podala se ljudskoj ruci i umu, da iz njenih voda kao ogroman mlaz šikne svijetlost. Piva je pretvorena u svjetlost. Tvojim ljudskim naporom i tvojom stvaralačkom snagom spasao si i uobličio dio onoga što je vjekovima trajalo i drugovalo s pivskom zemljom i stijenjem: od njena modrog oka, pa sve do Šćepanice, ispod čijih si zidina pronašao i onu tvoju "ženu", onu figuru koja je izrasla i čekala na svoje otkriće, ko zna koliko i ko zna kako u onoj divljoj i pustojoj osami Šćepanice, čija je zvona davno ugasilo vrijeme.

Ne znam da li će nečije pamćenje nekad krojiti vrijeme, hoće li moći da pozove onu ljepotu što je skamenjena bila u kanjonu bistre Pive, ali sam siguran da će to pamćenje imati nezamjenjivog putovođu u tvome djelu, koje je nastalo tvojom snažnom inspiracijom od Oka pivskog do Šćepanice.

A to što si ti oteo zaboravu, što si spasao iz Pive i oplemenio svojim umjetničkim izrazom – djelo je dostojno poštovanja i divljenja. (1976)